

33. nap / Közös kihívás

Pál első levele a Korintushiakhoz 12, 12-27

7 perc

12 Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is.

13 Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.

14 Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból.

15 Ha ezt mondaná a láb: „Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része-e?

16 És ha ezt mondaná a fül: „Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része-e?

17 Ha a test csupa szem, hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás, hol lenne a szaglás?

18 Márpedig Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta.

19 Ha pedig valamennyi egy tag volna, hol volna a test?

20 Így bár sok tagja van, mégis egy a test.

21 Nem mondhatja a szem a keznek: „Nincs rád szükségem”, vagy a fej a lábaknak: „Nincs rátok szükségem!”

22 Ellenkezőleg: a test gyengébbnek látszó tagjai nagyon is szükségesek,

23 és amelyeket a test kevésbé nemes tagjainak tartunk, azokat nagyobb tisztességgel vesszük körül, és amelyek ékesség nélküliek, azok nagyobb megbecsülésben részesülnek:

24 a becseseknek azonban nincs erre szükségük. Isten szerkesztette így a testet egybe: az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adva,

25 hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok.

26 És így ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi.

27 Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.

Az ÚSZ számtalan képet használ a keresztény gyülekezet lényegének megvilágítására. Egyes képek a szerves világból valók, pl: templomhoz, oszlophoz, házhoz vagy városhoz hasonlítja. Mások szerves világból valók, pl: Isten családja, Isten nyája, a szőlőtő és szőlővessző és Krisztus teste. A szerves képek azt hangsúlyozzák inkább, amit nem magunk tudunk megvalósítani: a növekedést és gyümölcstermést, azt, hogy vezetnek és kísérik bennünket. A szerves képek ezzel szemben emberi felelősségünkről szólnak. A gyülekezet nemcsak szervezet, amely közreműködésünk nélkül fejlődik, hanem épület is, amelynek teherbíró képessége és szépsége tőlünk, emberektől is függ, és amelyért felelősséggel tartozunk. Egyesek azt emlegetik, hogy a Lélek "fúj, amerre akar", és hogy a gyülekezetben minden Isten kegyelmétől függ. Mások minden erejük bevetésével "építik" a gyülekezetet, mintha annak fejlődése és növekedése az ő kezükben lenne és nem Istenében. Pedig mindkettőt szemmel kell tartanunk: azt, amit Isten visz véghez, és azt, ami a mi feladatunk. Krisztus testének képével Pál csodálatosan szemünk elé tárja, hogy mi az, ami a gyülekezetet legbelül összetartja, miből áll életpulzusa, hogyan tud működni és mi a jellemzője. Öt nagy témáról van szó.

33. nap / Közös kihívás

A gyülekezet egysége

Szövegünkben a *test* és a *testrészek* mellett a leggyakrabban használt szó az *egy*. Milyen izgalmas: a fő téma egy olya negyedülálló szövegben, mely az egyes gyülekezeti tagok különbözőségén elmélkedik, az egység. Ez a benyomás még inkább megerősödhet, ha fejezetünk első tizenegy versét is hozzávesszük mai szövegünköz: ott egy Istenről, egy Úrról, egy Lélekről van szó - ehhez nem lenne más illőbb, mint a gyülekezeten belüli egység. Krisztus testének képével szólva: egy a fő, akitől minden impuzus kiindul, és aki végezetül mindennek a célja: Jézus Krisztus. Ebből adódik, hogy az Újjszövetségben az egyik legkomolyabb bűn, mely egy gyülekezetben előfordulhat, a viszály és a meghasonlás.

Ezért az egyház százfelé szakadása múlhatatlan botrány. Az egyház szétszakadása tény, mely ok esetben teljesen érthető okokból ment végbe. Valószínűtlen lenne azt hinnünk, hogy az elmúlt kétezzer évben zajlott folyamatot egyszerűen visszafordíthatjuk. Legalábbis az evangélikusok és a katolikusok közti nagy, mindannyiunkat gyötrő szakadás fejleményét nem tudom belátható időn belül elképzelni. Mindkét oldalon álmódozhatunk róla, de az alapvető dolgokban fennálló hatalmas különbségeket nem szabad szőnyeg alá söpörni. Az egység, amelyet azon az áron vásárolunk meg, hogy az igazság kérdését asztal alá söpörjük, nem valódi egység, hanem szemfényvesztés.

És mégis lehetséges - és e téren számos jó kezdeményezés létezik - a felekezetek közti különbségek ellenére és kellős közepén is jeleket elhelyezni az egyház egysége érdekében: például közös beszélgetésekkel, közös imákkal, közös hirdetményekkel stb. Hogy léteznek különféle vallási irányzatok, ez még nem robbantja szét okvetlenül Krisztus testét. Ha ezek az irányzatok kölcsönös tiszteletben tartanak egymást, még vissza is tükrözhetnék a tagok különbözőségét, amelyről szövegünkben is szó van. Sajnos azonban éppen ellenkezőleg: gyakran rengeteg energiát pazarolnak arra hogy kölcsönösen kétségbe vonják egymás igaz kersztény voltát, ami végeredményben az egész egyház hitelességét teszi kétségessé a világ előtt.

A gyülekezetn belüli különbözőségek

Ez az, ami nagy problémát tud okozni. El tudsz képzelni magadnak egy fejhez erősített, több száz kézről álló testet? Vagy egy olyat, amelyik hús szemből áll? Az ilyen alkotást joggal neveznék "szörnyetegnek". Ha mind egyformák lennénk, vagy ha csak azonos dolgokra fektetnénk a hangsúlyt, hol maradna a test?

Gyakran az azonosság az ideálunk, de ez az elv eléggé ellentétes. "Isten előtt mindenki egyenlő" - szoktuk mondani. Érdekes módon a Bibliában hiába keressük ezt a mondatot. Mert az emberek nem egyenlők, és nem is kell annak lenniük. Azonos mértékben mind értékek, de ez más. Isten szereti az egyéniségeket! Sokféleséget szeretne, mert tetszik neki a tarkaság. Tapasztalod néha, hogy más vagy, mint a többiek? Esetleg bosszankodsz is miatta? Megfigyeltem: minden bosszankodásunk mögött az a kívánság rejlik, hogy a többiek legyenek olyanok, mint mi. Ez a kívánság egyrészt értelmetlen, mert soha nem lesznek olyanok. Másrészt egy "szörnyeteg" lenne. A gyülekezetnek tarka virágos rétnek kell lennie és nem monokultúrának.

Összjáték a gyülekezetben

Isten nemcsak azért teremtett különfélenek bennünket, mert szereti a tarkaságot, hanem azért is, hogy kiegészítsük egymást. Sőt: a kéz, a láb és a szem nemcsak kiegészítik egymást, hanem kifejezetten egymásra is vannak utalva. Ez először is azt jelenti, hogy az a kéz vagy az a szem, mely elválik a testtől, életképtelen. Nem élhetünk keresztyénként anélkül, hogy ne lennénk szerves része a gyülekezet egészének. Mire menne a kéz a láb nélkül, hová menne a láb a szem nélkül? Igaz, a gyülekezeten belüli különbözőség néha meglehetősen fárasztó, de a legjobb, ami egyáltalában történhet velünk!

Mindez egészen addig nem ávlik okvetlenül szakítópróbává, amíg egyetértünk abban, hogy Krisztus mindannyiunk közös feje. Ellenkezőleg, örülhetünk, hogy a másik más, mert kiegészít minket:

33. nap / Közös kihívás

gyengeségeinkben aktív - csak legyen Krisztus a fő. Akkor nem kell megelégednünk az élettelen *egyformasággal*, mert akkor *egység* van közöttünk. Akkor a különbözőséget nem kell felhánytorgatni egymásnak, hanem gazdagságként élhetjük meg.

A test csak a tagok különbözősége révén képes minden rá háruló funkció ellátására. Különbözőségünk a szó mindkét jelentésében kihívás: egyrészt a többiek másfélesége állandó kihívást jelent számunkra. Másrészt kihívás, hogy abszolút különféle tagokkal és szervekkel rendelkező közösségként Krisztust testesítsük meg egy olyan világban, mely javarészt még nem ismeri őt. A gyülekezet csak az adottságok, tehetségek, jellemek és életformák sokféleségében lesz egy egész, és csak így tudja sokféle feladatát ellátni a világba. De ahhoz, hogy ezt a különbözőséget ki tudjuk használni, mélységesen tisztelnünk kell a többiek másságát, és bízunk kell abban, hogy erre a másságra szükség van.

Az egyes ember értéke a gyülekezetben

Már Jézus tanítványai is arról veszekedtek, ki a legfontosabb közöttük (Mt 18,1-5). Ez azért fölösleges kérdés, mert a gyülekezetben mindenkinek szüksége van mindenkire. Hiába gondolja a szem, hogy fontosabb a kéznél, ehhez nincs joga. Kevésbé személyes formában számtalan egyházzakadást eredményezett az a kérdés, hogy mi a gyülekezet legfontosabb feladata, és mi fontosabb: a diakónia vagy az evangelizáció? Közben pedig annyira szükséges ez a kérdés, mint hátunkon a púp. Jézus prédikált, és gyógyított is. És az a gyülekezet, mely hitelesen szeretné őt megtestesíteni a világban - márpedig erről szól a "Krisztus teste" szimbólum -, természetesen szintén mindkettőt tenni fogja.

Van-e Krisztus testén fontosabb és kevésbé fontos testrész és szerv? Ha követted eddigi fejtegetéseimet, a válaszod: nem. Pedig ez nem egészen így van. Szövegünk további kihívás elé állít. "Az a helyzet- írja Pál -, hogy gyakran azok a testrészeink a legfontosabbak, amelyek a leggyengébbnek és legcsúnyábbnak tűnnek." Elképesztő, de meglepően találó kijelentés. A test és végtagjaink hasonlatánál igen hamar a kézre, szemre, szájra és lábra gondolunk. Fáj, ha hiányoznak, de maga a testéletképes marad. Ezzel szemben az olyan kevésbé látható szervekkel, mint pl. a vese, vagy a máj, már nem ez a helyzet. Ha eltűnnek vagy hiányoznak, az egész szervezet összeomlik.

Minél feltűnőbb helyet foglalunk el a gyülekezetben, annál inkább tudatában kell lennünk annak, hogy a gyülekezet valójában inkább a háttérben rejlő és gyakran észre sem vett szolgálatokból él.

A gyülekezet ún. "problémás esetei"

Minden gyülekezetben vannak nehéz emberek: ez nem is lehetne másként, hiszen ha egy gyülekezet valóban Jézust akarja megtestesíteni, akkor ugyanazokat az embereket vonzza magához, mint annak idején Jézus: sok "fáradt és megterhelt", sok testileg és lelkileg beteg embert és sok olyat, akiket a társadalom többi része nem tart "okénak". Persze nem csak ilyenek tartoznak hozzánk. De a gyülekezetben mindig lesz egy bizonyos számú problémás ember. Pál különösen is foglalkozik velük.

Ezek a "gyenge tagok" értékesek és teljes értékűek, sőt nélkülözhetetlenek. Türelemre tanítanak.

Pál szavai napjainkban is egy rakás robbanóanyagot rejteget gyülekezeteink számára, amelyekben már azok is zavaró tényezőnek számítanak, akik más társadalmi réteghez tartoznak, nem beszélve azokról, akik eltérnek az általános értelemben vett erkölctől, illemtől és normától.

Pál azzal érvel, hogy baszurd dolog lenne, ha a kéz vagy a szem azon gondolkodna, ki tartozhat a testhez és ki nem, és ezt esetleg ráadásul annak alapján állapítaná meg, hogy az illető mennyiben "passzol" a többiekhez. Isten állította össze a teste, méghozzá erős és gyenge, tisztességes és kevésbé tisztességes tagokból. A tagoknak ahelyett, hogy elítélnének, a feladata, hogy szeretettel közeledjenek egymáshoz és jelen legyenek egymás számára. Ezek a tagok *mind* Krisztus testét alkotják.

"Aki a keresztény gyülekezetnél jobban szereti saját álmát a keresztény gyülekezetéről, az minden keresztény gyülekezetet tönkre fog tenni, bármilyen őszinte, bármilyen komoly és odaadó is legyen a szándéka."

Dietrich Bonhoeffer

33. Figyeljünk, ma mire ösztönöz Isten igéje, hogyan akarja aktualizálni magát bennünk!

[A könyv megvásárolható:

<https://www.lutherkiado.hu/kiadvanyok/konyvek/lelkiseg/486-40-nap-alatt-az-en-korul>]